

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια.)

— Δέν μας χρειάζονται παληρόπαιδα, απήντησεν ή Μουρμούρα με την χονδροφυνάραν της. Θέλουμε άνδρες που να ξέρουν την τέχνη, και όχι μωρά να τα μάθουμε έμεις. Από τέτοια, γεμάτοι είνε οι δρόμοι, γεμάτα και τα χωράφια.

— Δέν έχει να κάνει! απήντησεν ή μικρούλα' καμμιά φορά και οι μικροί, άμα είνε καλά γυμνασμένοι, φέρνουν τα ίδια χρήματα, ίσως και περισσότερα παρά οι μεγάλοι και οι γέροι. Έσείς το ελέγατε μάλιστα, πώς τους μικρούς τους κάμνει κανείς ό,τι θέλει. Ένώ τους άλλους, δέν'μπορεί να τους βάλη χαλινάρι. Και έπειτα, θα κάμουν αρχήν με τα παιδικά δράματα, και, το ξέρετε δά, ποτέ δέν είχαμε τόσην εισπραξιν όσην με το «παιδικόν θέατρον», από τότε που το αρχίσαμε. Και είνε κάτι τις' αυτά τα ζητήματα ή είσπραξις, δέν είν' έτσι, θεία ;..

— Βέβαια! είνε και παραινέ! — Όποτε, το βλέπετε πολύ καλά, δέν είμαι και τόσο τρελλή, όσον σας εφάνηκα στην αρχή. Έγώ αναλαμβάνω να τα μάθω, ως που να 'πής τρία.

— Ναι, μά ως που να αρχίσουν να φέρνουν χρήματα κι' αυτά, θα μας κοστίζουν τα μαλλοκέφαλά μας, δυο παιδιά αυτού, ίσα μ' εκεί επάνω.

— Μπα! όλος ο κόσμος λέει πώς δέν είμαι εγώ παρά ίσα μ' έναν φύλλο, ετόλμησε να ειπή ή Μαργαρώ, ρίπτουσα ταχύ βλέμμα εις τ' μικροκαμωμένον κορμάκι της.

— Ναι, μά και οι φύλλοι τρέφονται εις βάρος των άλλων, μικρή μου, απήντησεν ή γυναίκα με ύφος γελαστόν, αλλά και σοβαρόν συγχρόνως.

— Αυτά δέν τρέφονται εις βάρος κανενός, ειπεν ή Κοκκινσκομφίτσα, με τόνον γεμάτων από αξιοπρέπειάν, αναλαμβάνουσα άμέσως την υπεράσπισιν των φίλων της. Θα εργάζωμαι, και θα πληρώνωνται και αυτά, όπως οι άλλοι, τόν κόπον της εργασίας των.

— Τι θέλετε να μας πητε μ' αυτό, του λόγου σας, κυρία Υποδιευθύντρια; ειπεν ή Μουρμούρα προς την μικράν θεατρίναν.

— Θέλω να ειπω ότι... αν έσείς αρνηθήτε να τους δεχθήτε, εγώ θα τους πάρω εις τόν θίασον διά λογαριασμόν ιδιόν μου.

— Δηλαδή ; — Θα μοιράζωμαι μαζί τους τόν μισθόν που μου δίνετε διά τόν γέρον και για μένα... και έτσι θα σας πληρώνουν τα έξοδα του φαγητού των.

— "Α! επί τέλους έτσι, ίσως γίνη καμμιά συνεννόησις, ειπεν ή Μουρμούρα.

— Και, έως ότου παρουσιασθούν ήθοποιοί άνδρες και γυναίκες, εξηκολούθησε με ζωηρότητα ή μικρούλα, αφού δέν υπάρχουν μεγάλοι, θα κάμνωμε παραστάσεις με τους μικρούς.

— Δητέ την! πώς τα άπεφάσις κι' όλας τα πράγματα μοναχή της! ειπεν ή Μουρμούρα. Και άποτεινομένη προς τα δύο αδελφάκια, ήρώτησε: Έσέρετε τουλάχιστον να διαβάσετε ;

— Έσέρομε και να γράφωμε! απήντησε ζωηρά ή Μαργαρώ, ενώ ο Πετρογιάννης έκανε με την κεφαλήν νεύμα επιβεβαιωτικόν.

— Κ' έχετε μνημονικό ;

«Όταν την νύκτα εξυπνώ...» (Σελ. 293, στήλ. α'.)

— Θα έχωμε όσο χρειάζεται, απήντησε σοβαρά ο Πετρογιάννης.

— Και όρεξι για δουλειά! έπρόσθεσεν ή Μαργαρώ.

— Άστειά που είνε αυτή ή μικρούλα! ειπεν ή Μουρμούρα. Και έπειτα, αφού έσκέφη όλίγον:— Μά την αλήθεια! ειπεν έν είδει συμπεράσματος, αφού πληρόνης έσούγι' αυτά, ίσως διορθωθούν τα πράγματα. Πρέπει όμως να ιδούμε τί λέν κ' οι άλλοι. Πηγαίνω να τους μιλήσω.

Και άμέσως, την βλέπετε και κάμνει μεταβολήν και πηγαίνει να συνεννοηθή μαζί των διά τα σχέδια των τριών μικρών.

— Λαμπρά! ειπε με παραφοράν χαράς, ή Κοκκινσκομφίτσα. Έδώ αυτή διευθύνει. Δέν το πιστεύετε ίσως, αλλά έτσι, όπως την είδατε, ήταν στά καλά της, και σας έπηρεε από καλό μάτι, ξέρετε. Ο άνδρας της; Θα μουρμουρίση. Δέν αγαπά την αλλαγή. Είνε μανιακός αυτός. Φοβάται τα νέα και άγνωστα

πράγματα. Άν τον άκουσ κανείς, έπρεπε να μείνη πάντα στο χωριό του και να παριστάνη τα ίδια δράματα... Φαντάσου εισπράξεις που θα είχε! Και έπειτα, προτιμά να βλέπη τους άλλους να εργάζωνται παρά να εργάζεται αυτός' «τό όνειρό μου, έλεγε προχθές, την ώρα που έτρώγαμε πριν αρχίση ή παράστασις, θα ήταν, αντί να είμαι ήθοποιός να είμαι θεατής, εκεί... σε μία ώραία πολυθρόνα, αφού πρώτα καλοφάγω...»

— Άλήθεια, αυτό είνε ωραιότατο πράγμα, ειπεν ή Μαργαρώ.

— Δέν είξεύρω πώς είνε, άμα είνε κανείς στο θέατρο, σαν καλοφάγη πρώτα, ειπεν ο Πετρογιάννης' γνωρίζω όμως πώς είνε ευχάριστο να κάθεται εκεί κανείς, έστω και πεινασμένος, και να σας άκούη.

Καθώς έλεγεν αυτά τα λόγια ο Πετρογιάννης, έκαιρέτισε την Κοκκινσκομφίτσαν με ένα χαμόγελο' και έκείνη εδέχθη με χαμόγελον επίσης καλών την θελκτικην του φιλοφρόνησιν.

— Και έπειτα, ειπεν ή Κοκκινσκομφίτσα, εξηκολουθούσα την άπαριθμησίν της, θα μου ειπή ή κυρά, να πάω και να το πώ του γέρου. Ο γέρος είνε ο παππούς μου, έκείνος με τα άσπρα γένεια, που παίζει το μεγάλο τύμπανο επάνω στην εξέδρα.

— Είνε παππούς σας ; ειπεν ή Μαργαρώ' γιατί λοιπόν τόν φωνάζετε γέρο; Δέν ακιόνει ;

— Καθόλου... Η συνήθεια, βλέπετε. Το ξέυρει πολύ καλά, πώς είνε γέρος, αφού και ο ίδιος έλεγε προχθές για τόν έαυτό του: «τόσα πολλά χρόνια έχω, που δέν ξέρω πια ούτε πόσα είνε.»

— Φαίνεται πώς δέν ξέρει να μετρά ίσα με τόσα πολλά, ειπεν ή Μαργαρώ. Έγώ ξέρω και μετρώ έως τα εκατό. Ίσως αυτό είνε παραπάνω από τα χρόνια του!

— Ω! όχι δέν είνε βέβαια εκατόν χρόνων, πιστεύω όμως πώς δέν του άρέσει να ξέρη όλος ο κόσμος πόσα είνε τα χρόνια του. Λοιπόν, και εσείς δέν θα του κάμετε λόγον.

— Έννοείται!

— Αυτός ο γέρος, εξηκολούθησεν ή Κοκκινσκομφίτσα, άμα ιδή ότι εγώ είμαι εύτυχής και εύχαριστημένη, θα ένθουσιασθή άμα μάθη ότι είσθε σύντροφοί μου' θα μου ειπή, χωρίς πολλά: «Σ' άρέσει και σ' εύχαριστεί αυτό, Γρατσιέλλα μου; Λοιπόν, μ' εύχαριστεί κ' έμένα.»

— "Α! τί καλός! ειπεν ο Πετρογιάννης.

— Σας λένε Γρατσιέλλα ; ειπεν ή

Μαργαρώ. "Α! Θεέ μου! πώς μ' άρέσει αυτό το όνομα! δέν ξεύραμε πώς να σας 'πούμε έμεις, κ' έτσι ελέγαμε πότε Κοκκινσκομφίτσα, και πότε ή χαριτωμένη φιλενάδα μας.

— Λοιπόν Γρατσιέλλα θα 'πή χαριτωμένη.

— Αυτό το όνομα, θαρρείς, είνε καμωμένο επίτηδες για σας, ειπεν ο Πετρογιάννης. Σας πηγαίνει έξοχα.

— "Η Γρατσιέλλα έχωμογέλασε.

— Έτσι θα με φωνάζετε σεξί πάντα, δέν είν' έτσι; Διότι έμένα, μ' άρέσει το όνομά μου και δέν έννοώ να μου δώσουν άλλο. Και εσείς, ειπεν έρωτώσα την Μαργαρώ, πώς λέγεσθε ;

— Έμένα πάντα μ' έλεγαν: Μαργαρώ.

— Αυτό είνε το χαϊδευτικό της' το αληθινό της όνομα είνε Μαργαρίτα, έσπευσε να προσθήσθ ο αδελφός της.

— Είνε πολύ εύμορφο όνομα, Μαργαρίτα. Θέλετε να σας δώσω κ' εγώ ένα χαϊδευτικό όνοματάκι;... Νά! ένα ύποκοριστικόν από το Μαργαρίτα.

— Ω! πόσο ήθελα!

— Λοιπόν, θα σας λέγω: Ρίτα!

— Ευχαριστώ, νοννά μου, εφώναξεν ή Μαργαρώ' αυτό το όνομα μ' άρέσει παραπολύ... είνε τρέλλα!

— Για μένα, ειπεν ο Πετρογιάννης, ή Μαργαρώ θα μείνη πάντα Μαργαρώ.

— Αυτό είνε! θα έχω πολλά όνοματα.

— Το καθένα για τόν σκοπό του, ειπεν ή Γρατσιέλλα' Μαργαρώ θα είνε το αδελφικό σας όνομα, και Ρίτα το θεατρικό. Βέβαια, το Μαργαρώ ταιριάζει καλλίτερα για την καρδιά του αδελφού σας, και Ρίτα, εις το πρόγραμμα του θεάτρου. Βλέπετε πώς όλα μπορεί να τα συμβιβάσθ κανείς.

— Τι ωραία που ξέρετε και λέτε τα πράγματα! ειπεν ή Μαργαρώ' είνε θαύμα πώς όμιλείτε έτσι, χωρίς να κομπιάζετε και με τόσον εύμορφο λόγια... όπως εις τα καλά βιβλία. Μήπως είνε από τα βιβλία που διαβάσετε, που μαθαίνετε και όμιλείτε έτσι ωραία;

— Ίσως, εγώ δέν το παρητήρησα... Έρχεται μοναχό του αυτό το πράγμα. Και έπειτα εγώ, πάντοτε εδιάβαζα πολύ, και πολλά έχω μάθη από τα βιβλία. Άμα κερδίζω μερικές πεντάρες, τες φυλάγω, και, όταν περνούμεν από τας πόλεις αγοράω βιβλία, όπως εκείνά που έχουν εις τα σχολεία. Είνε ένας καλός βιβλιοπώλης εις την Αίλλην, ένας αληθινός φίλος, ο οποίος μου ειπεν: «Έσείς γνωρίζετε πολύ περισσότερα από πολλά παιδιά που πηγαίνουν τακτικά εις το σχολείον...» Ω! δέν σας το λέγω αυτό διά να καυχηθώ. Το έφερον ο λόγος... Ηθελα μόνον να σπουδάσω, να σπουδάσω πολύ! Διότι έχω

κ' εγώ μίαν φιλοδοξίαν και θέλω να γίνω κάτι παραπάνω από ήθοποιός... θέλω να γίνω... ά! μά είνε παρκαπολύ μεγάλη ή φιλοδοξία μου, και δέν νύκτα εξυπνώ και ανακαθίζω εις το κρεβάτι μου, αυτήν την φιλοδοξίαν συλλογίζομαι, και μ' αυτήν άποκοιμούμαι πάλιν... Δέν την έμνεύεσθε ;

— "Α! ειπεν ο Πετρογιάννης. Μήπως... συγγραφέας ;

— Άκριβώς! το εύρηκατε!

— Δηλαδή; ήρώτησεν ή Μαργαρώ, ή όποία δέν ήξευρεν ακριβώς την σημασίαν της λέξεως «συγγραφέας».

(Έπεται συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατά το γαλλικόν της Kas A. Λατούς.]

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΑ'

Ο Βασιλεύς έπέρασε. Τώρα περνούν οι πέντε μεγάλοι Άξιωματικοί του Στέμματος—δηλαδή οι Μεγιστάνες.—και ή πομπή με αυτούς κλείει. Πρώτος-πρώτος είνε ο Στρατάρχης, ο γενικός Άρχηγός των κατά

Εθράν και θάλασσαν δυνάμεων της Αυτού Μαύρης Μεγαλειότητος. (Και κατά θάλασσαν βέβαια, διότι ο Κουκουμπιμπής σκέπτεται με τόν καιρόν να κάμη και στόλον.)

Επειτα έρχεται ο Μέγας Αρχιμάγειρος Είνε αυτός που βλέπετε με τη σχάρα, το έμβλημα της εξουσίας του, και είνε ο διάδοχος έκείνου που έκρεμάσθη διά τήν κλοπήν του κοινιάκ.

Τρίτος έρχεται ο Άρχικαγγελάριος της Έπικρατείας, καμαρωτός, με ψηλοκαπελαδούρα, με όλα του τα παράσημα και την μεγάλην ταινίαν της Χρυσής Λεοπαρδάλεως.

Τέταρτος έρχεται ο Άρχιοινοχός του Βασιλέως, φορτωμένος με τα σύνεργα και τα είδη του Υπουργήματός του. (Διά το επίσημον της ημέρας θάνοϊξη και μία μπουκάλα σαμπάνια μολονότι ο Κουκουμπιμπής θα έπροτιμούσε πετρέλαιον.)

Και τελευταίος έρχεται ο Μέγας Έκτελεστής των Ύψηλών Αποφάσεων,—με άλλους λόγους ο Δήμιος, τρομερός άγριάνθρωπος, με ποδιάν από δέρμα θηρίου που διατηρεί άκόμη και την ούραν του!

Οι χαζοί τόν βλέπουν και φεύγουν. (Έπεται συνέχεια)

H KYPA-MAPΘA

του Παραδείσου, Κίτρινο Ντόμινο και 'Αρχιζιζάνιον του Παρθενωγαγίου— ο Γόρδος με τὸν Δούτα της Χαϊρώνης, Κολυμβήτριαν τοῦ Μῆξ καὶ Εἰρωμένην— ἡ Ρομαντική 'Ακὴ με τὴν Χακίην Πασιέληρον— ἡ 'Ελληκωνίως Πιρθένης με τὸ Λάσος Φοινίκων, 'Ανδοῦσαν Νεότητα, Στεφανίτην Δόξον, Αἰοιδὸν τῆς Φλωρεντίας καὶ Χειμῶν ἄνθρον— ὁ Πόργος τῆς 'Ελευθερίας με τὸ Κόκκινον Κρίνον καὶ Χειμῶνα ἄνθρον— ἡ Χριστιανὴ Παρθένος με τὴν Φίλην τῶν Ζώων, Κόκκινον Κρίνον, Κυρίαν Σκαρφαλόστραν καὶ Κίτρινο Ντόμινο— ἡ Κατσαρίδα με τὸ 'Αναθύρον Ρόδον— ὁ Μέλλον Διαλωμάτης με τὴν Ναυαίαν, Θεταλομάγνητα, Ποσειδῶνα τῆς Μήλων, Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ καὶ Ρέαν Σίβιαν— ὁ Μικρὸς Δέσφοις με τὸν 'Αγγελὸν τῆς 'Αγάπης, 'Ανθος τῶν Λεμῶνων, Μή μετ' Ἀρημόνι, 'Ιδιότροπον Νεάριδα καὶ Φίλημα τοῦ Κύματος— ἡ Γλαῦξ τῆς 'Αθηνῶν με τὴν Εἰρήνην τὴν 'Αθηναίαν, 'Ασιπὶδα τῆς 'Αθηνῶν, Κρίνον τοῦ 'Αγγέλου καὶ Κολυμβήτριαν τοῦ Καρτεσιῶν— Εἰρήνη ἡ 'Αθηναία με τὴν Κολυμβήτριαν τοῦ Μῆξ, Πρωτομαγιά, Κωπηλάτιδα Κόθρον, Συριανὴν Σανδοῦλαν καὶ 'Αοιδὸν τῆς Φλωρ νίας— ἡ Κολυμβήτρια τοῦ Μῆξ με τὴν Κατσαρίδα, Χειμῶνα ἄνθρον καὶ 'Υπερ Παιδίος— ἡ Κόρη τοῦ Διὸς με τὴν 'Εραμνὴν 'Εσπέραν, Δοῖνα τῆς Δημοσιάνης, 'Ηρωϊκὸν 'Αρκιδι καὶ Κόρη τοῦ Αἰθέρος— ὁ Θεταλομάγνης με τὴν Μαρίαν 'Αντουανέτιαν, Κατσαρίδα, Ναύαρον Τόγγον, Οὐγον τοῦ Μον οπράτον καὶ Χρυσοπύργον 'Ονειρον— τὸ Νηπερδὲ με τὴν Θεσσαλικὴν 'Ακτινα καὶ Κόρη τοῦ Αἰθέρος— ὁ 'Αρης με τὸν 'Αγγελὸν τῆς 'Αγάπης, καὶ Χρυσοπύργον 'Ονειρον— ὁ Ποσειδῶν τῆς Μήλων με τὸ 'Αστρον Αἰθέρας Νυκτός, Πίνατα 'Ελαστὴν, 'Αγγελὸν τῆς 'Αγάπης, Τρελλὴν Ψυχὴν καὶ 'Ελληνοπούλαν— ὁ Φλοισβὸς τῆς Θαλάσσης με τὸ Χρυσοπύργον 'Ονειρον, Πλανωμένην Σκιάν, 'Ερυθρὸν Προσωπίον, 'Εσπερίαν Ἄβραν καὶ Ἄβραν τῆς Νυκτός— τὸ Φῶς τῆς Νυκτός με τὸ Χειμῶνα ἄνθρον, 'Αμίμητον Γελοπολιὸν καὶ Δαλαογιάν— ἡ Κλαίονα 'Ιεὺ με τὴν 'Ανδοῦσαν Νεότητα, Βαροπούλαν, 'Αδῶνα Καρδίαν, Ἄβραν τῆς 'Ανοιξέως καὶ 'Ασέληνον Νύκτα— ὁ Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας με τὴν Νηρηίδα τῶν 'Αργύρων, Οὐγον τοῦ Μονοπολῆρον, Τρεμοσβύνοντα Ἀγερνιόν, Κρίνον τοῦ 'Αγγέλου καὶ 'Εραμνὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν— τὸ Ἐυνοχὸς Μέλλον με τὸ Μαῖστον Σύννεπον— ἡ 'Ιδιότροπος Σανδοῦλα με τὸν Κόρηνα Ζιλ-δὲ Μιμῶν, Βοσκοπούλαν τοῦ Μικροῦ Αἴμου καὶ Γλωσσοκοπάναν— ὁ Κρόταλος με τὸν Ποίγηρα τῆς 'Επιτάφου, Δόξον τοῦ Γίνου καὶ Κόκκινον Κρίνον— ἡ Πλανωμένη Ψυχὴ με τὸν Προμηθεὺς Δεσμώτην, Δούμισσαν τῶν Σαλῶνων, Λούπινη δι Λούπη, Χριστιανὴν Παρθένον καὶ Νάρμισσον— ὁ Δόξος τοῦ Γίνου με τὴν Φίλην τῶν Ζώων, Χρυσοῖν Κάλυκα, Οὐδέρα, Τόισρον καὶ Πιερωτὴν Βαρκοῦλαν— 'Ανίβας ὁ Καρχηδόνης με τὴν Κυρίαν με τὰς Καμυλλίας, Κυρίαν Δέν με Μῆλι, Κυρίαν Τόγγι-Τράγκα, Τράνα-Τρούκαν καὶ Σκαρφαλόστραν

Ἡ διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: 'Ηγεμόνα τοῦ Φωτός ([EE] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολῆν) σήμερον ὡς βλέπετε ἐγχρίνον τὸ ψευδῶνμον τῆς ἐξαδέλης σου; 'Ελικωνιάδα Παρθένον (τόσον ἔστειλα.) Μείλιοντα Διαλωμάτην (ἀμείως ἄρχισαν οἱ λακωνιστοί;) Μικρὸν Δέσβιον, Φῶς τῆς Νυκτός ([EEE] διὰ τὴν πατριωτικὴν καὶ ὠραίαν ἐπιστολῆν) με πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνεύουσα καὶ τὴν πραγματείαν σου) 'Αστρον 'Αγάπην ([E] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ τελευταίου φυλλαδίου) 'Ορεάδα τῆς Χίου 'Εθαβὰ ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολῆν καὶ εὐχαριστῶ πολλὸ δι' ἅσα ἐνθυσιώδη ἀπέπεσαι περὶ ἐμοῦ) Μεγάλην 'Ελλάδα

[|EE] πολὺ χαίρω ποὺ πλησιάζει ὁ καιρὸς τοῦ εἰς 'Αθήνας ταξιδιῶν σου) Χ. Ζερβὸν (χαίρω ποὺ γίνεις καλά· ναί, κάποτε ὁ ζωγράφος δὲν συμμορφώνεται με ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς περιγραφῆς τοῦ συγγραφέως· διατηρεῖ, βλέπεις, καὶ αὐτὸς τὴν ἐλευθερίαν του!) Κόκκινον Κρίνον (εὐχαριστῶ ἔδωσα τὸ μωρὸν χαρτάκι εἰς τὴν Κάκιαν, ἡ ὁποία δὲν παύει νὰ το μυρίζῃ καὶ νὰ εὐφραίνεται: ἀααα!) Κόρη τοῦ Διὸς (τί ὠραῖον δελτάριον!) Βουκέφαλον (ποῦ ἔλλην ἡμέραν θὰ μοῦ γράψῃ μεγαλύτερον γράμμα;) Αἰθέρα (βλέπεις πότε θὰ εἶνε ἡ Κυριακή; μετὰ τὴν ἐξοχὴν σου εὐχαρίστησιν ὁ κ. Ε. θανατώσῃ δὲ, τὸ στείλῃς καὶ περιμένει.) Πλανωμένην Ψυχὴν, Μικροῦλαν 'Αρσενικίδα (κ' ἐκείνη εὐχαριστήθη πολὺ που σ' ἐγνώρισε) Μικρὸν 'Αντίδα ([E] χάριτην λύσεων ἔστειλα; ναί, εἶδες μερικὸ ποὺ δὲν εἰξέδουρον ἀπ' αὐτὰ τίποτε; πόσον χάνουν!) 'Αστρον ([E] ποῦ ἔχει διαβάσῃ τὰ διηγήματά μου ἀπὸ τέσσερες φορές καὶ τὰ ξεύρει σ' ἀπέξω καὶ ἀνακατωτά· προσθέτω εἰς μερικὰ νηπιακὰ τὸ ἑδί πολὺ μεγάλη παιδία, διότι εἶνε πραγματικῶς καὶ διὰ πολὺ μεγάλα παιδία· ἅμα μεγαλώσῃς καὶ σὺ, θὰ το καταλάβῃς) Φίλην τῶν Ζώων ([E], τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως εἶνε δεσποινίς;) Δουκὴν Νύκτα (τί χαρὰ! εἰς ἓνα μῆνα θὰ ἔβῃ εἰς τὰς 'Αθήνας νὰ καταταχῇ εἰς τὸ Σχολεῖον! καὶ νὰ ἰδῇτε ἐσπάζωμα μιά φορά!) Δόξον τοῦ Γίνου κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Ἀυγούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰσοῦς δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Σεπτεμβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ἀποσπῶντος δὲν γράφεται τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμῶνων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἰσοῦς μας εἰς φακέλους, ὅν ἵκανοὺς περὶ 80 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1.

418. **Λεξιγράφος.**
Ὁμίλησε τῆς μάνας σου,
— 'Αλλ' ὅμως μετὰ τὸ σεῖς,
Κι' ἀμέσως ἓνα ὄνομα
Θὰ ἰδῇς ἐκ τῆς Γραφῆς
**Ἐτάλη ὑπὸ τοῦ Πασηόπου 'Αγγέλου.*

419. **Στοιχειδιόγραφος.**
Τοῦ τετάρτου του στοιχείου
Σκευδὸς τι ἂν στερηθῇ,
Μία νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Παρειυθὸς θὰ εὐρεθῇ.
**Ἐτάλη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου του Κεραννου.*

Καναπέ σχηματίζει τὰ γυαλιὰ του μετὰ τὰ κορδόνια τῶν, — καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τὰ λοιπὰ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[* Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῦ ἀνθυπομνήματός μας λεπτὰ 5 μόνον. * Ἐλάχιοςτος ὄνομα 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἰ γράφεται τὸν 10 πληροῦται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Εὐχαριστῶ θερμῶς ἀπαντᾶς τοὺς φίλους οἵτινες μετὰ ἐπεδέχθησαν ἐγκαρδίως κατόπιν μακρῆς ἀπουσίας: Φίλε Κλειδαριδάκη, ὁ μνηστήρ τῆς ἀδελφῆς μου ποὺ ἐρωτᾷς, ὀνομάζεται Κωνσταντίνος Δρουμητής, εὐχα, ἰσθ' ἡμερῶτα. — Μεγάλη 'Ελλάς. (E,98)

Ἡλλακα ψευδῶνμον 'Αριάνη. (E, 99)

Παρακαλεῖται ἡ Μελανώπις καὶ τὸ 'Αγ. ὁ Περιστοράκος ἵνα εὐαρεστηθῶσι καὶ ἀνταλλάξωσι Μικρὰ Μυστικὰ μετὰ τοῦ Αἰθέρος. — Ναπολέων Α. Λαπαθιώτης. (E, 100)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια τοπογραφῶν μετὰ χρώματα καὶ τὸ γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνος. Προτιμῶ τὴν εἰκόνα κάθελον ἐπὶ τοῦ δελταρίου. Ἀπάντησις ταχέια καὶ ἀσφαλεστάτη — Dé ébrius E. Psirras, Métélin Ye a (Turquie.) (E, 101)

Ἐν εὐρίσκω λόγους εὐχαριστηρίους διὰ τὰ ἡμετέρου συλλόγου μελῶν. Λάσος Φοινίκων. (E, 102)

Πῶς μιά κατσαρίδα εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ... ὁ πηρέτρα, καὶ μάλιστα μετὰ σγουρὰ μαλλιά; **Ἐτάλη ὑπὸ τῆς 'Ιδιοτροπῆς Σανδοῦλας.*

423-4. **Μεταμορφώσεις.**
1. — Ὁ Βορρῶς διὰ 12 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Νότος
2. — Ὁ Ταῖρος διὰ 12 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Χοῖρος. **Ἐτάλη ὑπὸ Χ. Ζερβου.*

425. **Λεξιθερία.**
Ποῖον ἐπίρρημα τρόπου, τῆς καθομιλουμένης, ἔχει πέντε ἄλλα καὶ κανὲν ἄλλο φωνῆεν; **Ἐτάλη ὑπὸ 'Αλεξάνδρου Ν. Μαλλοῦ.*

426. **Διπλῆ ποικίλη 'ικροστιχίς.**
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ αὐτὰ καθεξῆς; σχηματίζουν ἀρχαιοτάτην βασι-

λισσαν· τὸ δὲ τελευταῖον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ προτελευταῖον τῆς δευτέρας, καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἄλλος εὐάδες:
1. 'Αρχαῖος βρασιεὺς τῆς Θράκης 2. 'Αργοναυτὴς 3. Φυτόν ἀρωματικόν. 4. 'Επιστήμη. 5. Ποταμὸς τῆς Μ. 'Ασίας.
**Ἐτάλη ὑπὸ τοῦ Λαυραίου Κεφαροῦ.*
427. **Φωνηεντόλιπον.**
εω - αο - ευε - αευ - αου - οίου
**Ἐτάλη ὑπὸ Λαυραίου Σ. Τυλανου.*
416. **Γρόφος.**
I ε ν ε ε κῶν
II ε ν ε ε κῶν
III ε ν ε ε κῶν
IV ε ν ε ε κῶν
V ε ν ε ε κῶν
**Ἐτάλη ὑπὸ τῆς Ἀδρας του Τηρίλου.*

ΛΥΣΕΙΣ

*τῶν Πνευματικῶν * Ἀσκήσεων του 9 ἰουλίου 28*

314. Γάδεια (Γάδ, 'Ηρα.) — 315. Σκύμνος-βυμος. — 3'6. 'Οσκάρ-ράκος
3.7. **Κ** 318. **ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ** (λασις, ἄπας, καίς, Λαπλάς, Εἰς) — 319-23. Διὰ τοῦ Υ: βοῆς, οὐς, κύων, ποῖς, αἶρα. — 324. **ΒΕΝΕΤΙΑ-ΟΔΗΣΣΟΣ** (Βολγας, 'Ε-Διμμοῦργον, ΝΗσσα, 'ΕΣ-τία, ΤΣάρος, 'Ιορδάνης, 'Ασπασία) — 325. Κάμε τὸ καλὸ καὶ ρεῖ τὸ σὺ γαλό. — 326. 'Ο 'Ησαῖας ἦτο εἰς ἐκ τῶν προφητῶν (Ω εἰς Δ - γ' ἄς - ἦτο εἰς ἕκτον - πρὸ φωτόν) — 327. Ὁ ἄνδρας τῆς κυρίας φαίνεται ἂν στρέφωμεν τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα οὕτως ὥστε ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις. Τὸ κάτω μέρος τοῦ κορμῆς τῆς κυρίας σχηματίζει τὸ ψηλὸ καπέλο τοῦ κυρίου. Τὸ δεξιὸν χερὶ τῆς κυρίας περιγράφει τὸν αὐχένα του καὶ τὸν ὤμον του. Τὸ ἔπάνω μέρος τοῦ καναπέ σχηματίζει τὰ γυαλιὰ του μετὰ τὰ κορδόνια τῶν, — καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τὰ λοιπὰ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	
Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	
'Ετησίαν ὀρ. 7.—	'Ετησίαν φρ. χρ. 8.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	
'Εξάμηνος 4.—	'Εξάμηνος φρ. χρ. 4.50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΝΔΑΟΠΟΥΛΟΣ	
Τρίμηνος 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40		

Περίοδος Β' — Τόμ. 12ος Ἐν Ἀθήναις, 20 καὶ 27 Αὐγούστου 1905 Ἔτος 27ον— Ἀριθ. 38—39

ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΙΜΑΙ ἐγώ, ἡ γνωστὴ σας καὶ καλὴ σας Κυρά-Μάρθα, ὁ οἰκονόμος τῆς κυρίας Διαπλάσεως καὶ νοσοκόμος... τοῦ ψυχογιουῦ μας; καὶ γραμματικοῦ μας κυρίου Ἀνανία.
— Πῶς; τί εἶπατε;.. Εἶνε λοιπὸν ἄρρωστος ὁ Ἀνανίας;
— Μάλιστα, μικροὶ μου κύριοι καὶ δεσποινίδες. Ὁ Ἀνανίας εἶνε ἄρρωστος ἀπ' τὸ κακὸ του.
— Πῶς κακὸ; .. κανένα ἀλογοπαίγνιο; ..
— Μὴ βιάζεσθε αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε παρακάτω. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι μοῦ ἔπεσε ὁ κληρὸς νὰ γράψω τὴν κρίσιν τῆς 10^{ῆς} Κυριακῆς. Διότι ἡ κυρία Διαπλάσις ἔχει πολλὰς ἐργασίας καὶ δὲν εὐκαιρεῖ ἡ Ἀγάπη εἶνε ἐστὴν ἐξοχὴ μετὰ τὰς ἐπτὰ μεγαλύτερας ἀδελφές· ἡ Πίσσα δὲν γράφει ποτὲ .. εὐανάγνωστα καὶ ὁ Ἀνανίας εἶνε ἄρρωστος ἀπ' τὸ κακὸ του.
Θὰ τὰ ποῦμε ὅσα τὸ δυνατόν συντομώτερα, γιὰτί κ' ἐγὼ δὲν ἔχω μεγάλη εὐκαιρία. Φαντασθῆτε ὅτι εἰς τὸ μαγειρεῖον εἶνε στημένο τὸ φαγητὸ διὰ τὸ μεσημέρι, — ντολμάδες κολοκυθάκια, ἂν ἀγαπᾶτε, — καὶ καθὲ τῶσο πρέπει νὰ δίδω μιά ματιά μὴν κολλήσων' ἔπειτα, στὸ διπλανὸν δωμάτιον, ἔχω στημένο στὸ κρεβάτι τὸν ἄρρωστο, κ' ἐπίσης κάθε τόσο πρέ-